

μαχος, Φορούσε μία ρόμπα-κάμαρα χοντρή, που τον έκανε να φαίνεται σαν άρκαούδα και κάτι στρογγυλά γυαλιά, που έκαναν τα μάτια του να είναι πιο σβουμένα.

Έκει ο θυρωρός άνοιγε άποτομα την πόρτα κι' έδινε τα γραμμάτια άποτομα, μουρμουρίζοντας:

—Ωχ άδερφέ! Έινε άνάγκη να λαβαίνετε κάθε ήμέρα έπιστολές!... Έβγήκε ή ψυχή μου ν' ανεβαίνω τόσες σκάλες!

Έτσι, μόλις πρόφτανε να πάρη ο συνταξιούχος το ταχυδρομείο του κι' ο θυρωρός άπεσούρευε, χωρίς να χαιρητήση, τραβώντας με όρμη την πόρτα.

Στό πέμπτο πάτωμα δέν ξέραμε ποιός καθότανε. Δέν άνεθήκαμε ποτέ ως εκεί.

Μου φαίνεται πως καθόταν κάποιος ύπάλληλος μιως μικρής Τραπεζής. Ουδέποτε άνέβηκεν ο θυρωρός έως εκεί πάνω. Περίμενε να έρθη ή γρηά που έφερε τό γάλα στους ένοίκους, ή ή ψωμού, με τίς μακρούες φραντζόλες σαν μπαμπούνια, για να δώση σ' αύτήν να κομίστη την άλληλογραφία στό «πέμπτιον».

—Άρρωθ ή άνεθής στό πέμπτο πάτωμα, δώσε, σε παρακαλώ, τούτα τά παληόχαρτα, σ' εκείνον τον χαμένον εκεί άπάνω! Για τό έκτον πάτωμα...αυτό πείνα ήτανε σαν να μην ύπήρχε για τό θυρωρείο.

Όταν παρουσιάζοτανε κανένας ξένος στη θυρίδα του θυρωρού, λέγοντας με διακριτικότητα:

—Μιά έπιστολή, παρακαλώ, για τό «έκτον πάτωμα».

...Ο θυρωρός, θερμαινόμενος στό μαγκάλι του, του άπαντούσε άποτομα και με τίς πλάτες πάντα γυρισμένες, χωρίς ούτε καν να γυρίση τό κεφάλι του:

—Δέν έέρω τίποτα έγώ. Άνεθάν, αν δέν θαρρώσαι, και δώσ' την μοναχός σου!...

Έτσι, ο μόνος που λάβανε την...έπιστολή του κάθε θράδυ, προφοβιζόμενος μιλιστα και άπό την Ζανέττα, ως έξω στην πόρτα, με άγάπη και φιλική και μάλιστα μερικά τοίς μετρητοίς και τά λοιπά με πίστωση, ήμουνα έγώ!

Οι άλλοι τα παίριανε άναλόγως της κοινωνικής των θέσεως και των πατωμάτων που καθόντουσαν ή τό πουρμπαούρ που δίνανε.

Άλλοίμονο! Ούτε στόν τόπο, που έχει την ισότητα ως έμβλημα, δέν ύπάρχει ή άληθινή ισότης των ανθρώπων!... Ο έρωας, εθεσθίως, εινε τόσο αυτοκράτωρ τύραννος στό Κράτη τά δημοκρατικά, όσο και δημοκράτης στην δικτατορία. Άλλά έδώ πέρα πρόκειται μόνον για τούς άθεσθίους...

—Κινδυνεύει ή Δημοκρατία, κύριοι! Άκούστηκε και πάλιν μία φροντηρή φωνή, μέσα στό τρανόν, τόσο δυνατή, που με συνέφερε στόν έαυτό μου.

Πάν ή Ζανέττες, πάει ο θυρωρός, πάει ο θαρώνος, ο του Παναγιώτου Τάρου "Έλληνας, τα 998 φιλική και όλη εκείνη ή ζωή μου! Διαλύθηκαν, σβυστήκαν, άφανίστηκαν. Και θρέθηκα και πάλιν στό θαγόνι-ντρούκου, ντρούκου, ντρούκου—με τούς συζητούτας "Έλληνας.

—Κοιμώσονται; μου είπα.

—Όχι... Όνειρευόμενα απλώς!

—Τί λέτε σεις, με ξαναρώτησαν, κινδυνεύει ή όχι ή Δημοκρατία;

—Κινδυνεύει, τούς άπάντησα, αλλά μόνον άπό τούς...δημοκράτες!

—Έσύ κοιμώσαι άκόμα, μου είπαν, και νειρευέσαι!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Η ΣΑΛΤΣΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΑΝΟΥ!

Νεαρόν ποιητάριον έστειλε κάποτε στό διάσημο Πιρών έναν φασιάο για δώρο. Την έποιέινη δέν τον έπαισέθημε και τράβηξε άπ' την τσέπη του μία πολύπρακτη τραγωδία του, λέγοντας:

—Μου έπιτρέπετε, μαίτρη, να σάς τη διαβάσω, για να μου πητε ελικικρινώς τη γνώμη σας;

—Πάρε πίσω τον φασιάο σου, νεαρέ μου... του φώναξε ο Πιρών, έντρομος. Καλύτερα να μου λείπη, παρά να τον φάω με τέτοια σάτσια που πρόκειται να μου σερβίρης!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Υπάρχουν μερικές στιγμές στη ζωή, ή όποιες θαραίνονται στη ράχη των θηρών όσο δεν βράυναν δλόκληρα τά χρόνια που περάσαν ως τότε...

Σταντάλ

"Η θλακεία, ή κακεντρέχεια κι' ο φθόνος, εινε τά μόνα συναισθήματα της ψυχής, τά όποια δέν έχουν ίερο και όσιο έπάνω τους.

Ντιντερό



ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

Το κατέρωμα του Παναγιωτοπούλου. Πώς έστειλε στόν άγύριστο έναν χοντζι. Η προαγωγή του. Η γρηούλα που πήγαυνε στους φανταρους εύγε, κάτω άπ' τη βροχή των σφαιρών. Μετά την ύπερρωρη της Άκρικής. Το ποίημα που τους ταιριαξε. Το άνεραχέημα του Σμυρναίου έδελεντού. Πώς ξεμπερδεψε δυο Γκέκινδες...χωρίς να παραθή τους έρους της άννακωχής, κτλ.

Στά 97, κατά τη μάχη της Ταράσας, 4 άντραν νηλιά σ' ένα όλοιο να κατεβαίνον προς τη Λαμία, πολλή νύκτωρ. Μισούτα άπ' αύτους πήγαυνε ένας χοντζας, διαβαζοντας τό Κοράνιο.

—Του την άνάθεμα του χοντζα ; ρωτάει ένα ανανάδελό του ο εύζωνος Παναγιωτοπούλος, άπό τό Άγγινο, άληθινό πάλιηράφ.

—Του την άνάθεμα! Άπάντα έκίνους.

Ο Παναγιωτοπούλος σκακίει άέωςο τό χοντζα, του ρίχνει και τον σφαίριζε κάτω, μαζί με τό Κοράνιο.

Κατότιν αύτω ό Παναγιωτοπούλος προήχθη εις ύποδεκακέα.

Κατά τη διάκριση των μαχών, μία γρηά με τό καρτσάα της μαζέ, πήγαυνε στό Λοσιόα και μωράσε ούσο στους στρατιώτες.

Όταν έβγινε ή αποχώρησις, ένας λοχίας την άνερωπίσε στα Φάρασα. Βγάδει τότε άέωςο τό πηλιό του και τό περιφέρει στους στρατιώτες, λέγοντας :

—Ρίχτε, βρε παιδιά, για τη γρηά, που μας έφε-

νε τό ούσο όταν πολενοσαμε !...

Μισέρωμαι έσσι 80 δραμάκι. Η γρηά της λέχθηκε και έξαναουρήθηκε στη δύσκολη περίστασι που βρισκόταν, σκακίζοντας κι' αύτή με τη σερά της, ειχζε στους φαντάρους.

—Ένα ποίημα ! Ένα ποίημα !...

Φώναζαν μερικοί αξιωματικοί, μετά τη φυγή της Άκρικής, σε γνωστό ο ρατιώτη ποιητή, ζητώντας καλή και σώνει ν' άκούσουν ποίημα. Ο ποιητής άνέβηκε τότε σ' ένα λυθάρι, ξεροθώσε λίγο, πήρε στάσι μεγαλοπρεπή και άτάγγαυσε τό έξής τετράστιχο :

Λεβέντες θέλει ο πόλεμος,  
λεβέντες σαν κι' έσας,  
που προτροπάδην φεύγετε  
των Τούρκων τας σκιάς !...

Ένας έθελοντής άπό τη Σμύρνη, μόλις ειχε γίνει ή άννακωχή, συνάντησε σε μία ρηματιά δυο Γκέκινδες ναχονον βράει κάτω και να γάχνουν ένα στρα-

τοίτη μας λαβωμένον. Τι να κάνει ο Σμυρναίος έθελοντής ; Νά υποβόληση ; Άλλά ή άννακωχή ειχε σημάιν και τό πέρ άπαγορευόταν αυτοθητότητα. Έβριστος ήσως αύτος, συνειδήσει ως έξής τό ασημά του με τό πειθαρχικό καθήκον ; Όμωσις προς τούς Γκέκινδες κι' άρχισε να τούς χτυπήη λυσοσώδως με τον έπιστολινο, πριν προφτάσουν να κινήθουν. Μία σταθ ένός τό κεφάλι και μία στ' άλλονού, τούς έξελιέρδεψε, χωρίς να απαρτηθή τούς θρους της άννακωχής !...

Άλλ' όταν έφτασε στην Ταράσα, δέχτηκε κατά τη μάχη μία Τουρκική σφαίρα κατάστημα κι' έτσι νεκρός !...

Η άκαταστασία του στρατεύματος κατά τον δόλεθρο πόλεμο του 97, ύπήρχε άρρανότατος έλεηνή.

Σύνδεσις των στρατιωτικων μονάδων μεταξυ τους και όλων με τό Στρατηγειόν, δέν ύπήρχε σχεδόν.

Μία μέρα τό 2ο άνεξάρτητο τάγμα πεζικό διατάχθη να πάη άπό τά Φάρασα στό Βελζεσίνο. Άλλ' άντι να μετακινηθή τό 2ο τάγμα, πήγε τό 1ο άνεξάρτητο τάγμα στό Βελζεσίνο.

Ρούσσηση σαλάτα δηλαδή.

Και άποτέλεσμα όλων αύτών, ή καταστροφή.

Μία μερα, ενώ ο Θεσσαλός προβοηθής Κουτσακίλης, της προβοδολαχίας Μομφεράτου, ή όποιά βρισκό αν στη θεά Μάτι, ειχε σκίσει στο κανόνι για να σκοπινη, μία έγχρηγή όδιδα πέρας πάνω άπό τον όμο του, του έσχισε τον αυτιά και έσκασε λίγα μέτρα πιο πέρα.

Ο Κουτσακίλης σφαίθηκε δροθος, μετά την έκαρηξί, χαιρογέλασε άδύατορα και συνέχισε άτάραχος τη δουλειά του.

—Δέν φοβόμαι έγώ άπό τέτοια...κουφέτα ! φώναξε. Για την ψυχασια του αύτη προδόθησε άέωςο, επί τόπου, σε δεκανέα.

Το φρούριο του Πλαταιμώνος ειχε καταληφθή άπό μία δικαρία εύζωνον. Όταν τό έκυρίεσαν οι εύζωνοι, σκέφτηκαν να πρόσσουν στην κορηγή του τη σημαία μας. Άλλά... δέν ειχαν σημαία !... Τό ε ένας εύζωνος έσχισε τη φουσαντέλλα του, την έδωσε με μελίαν κι' έτσι έξαναοιμήθηκε περίφημα ή περίστασι !...